

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

Anul XXI. 1941

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 2.

CUPRINS:

Credință și Curaj

Porunca VIII-a din Decalog

Scoala de Sabat și tineretul

Contribuție la operele sociale

Legăți prin sacrificiu

Sinceritatea în căsnicie

Ziua Căminului Creștin

Mântuirea copiilor noștri

Isus binecuvintează pe copii

Impotriva influențelor rele

Cultul familiei

Cincisprezece minute
misionare

Cercul Tabita

Sfârșit de cale

Anunț

„Curierul Misionar“

Foale lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.

Abonamentul pe un an lei 100.

Credință și curaj

Intr'un timp ca acesta, când lumea este plină de ură și neînțelegere de violență, războiu și ruină, când milioane de oameni au rămas fără adăpost și fără hrană; când greutățile sunt ca niște munți înalți, și curajul din inimi slăbește din ce în ce mai mult, chiar și poporul lui Dumnezeu poate fi ispășit să dea loc la sentimente de slăbiciune și descurajare.

Dar fraților și surorilor, „acum nu este timp de a ne plânge și descuraja, nu e timp de a ne lăsa pradă îndoielii și necredinței. Acum Hristos nu mai este un Mântuitor culcat în mormântul lui Iosif, mormânt închis cu o lepede mare de piatră și sigilat cu sigilul roman; Mântuitorul nostru e viu. El este Regele, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi; și în mijlocul luptelor și hărțuelilor dintre popoare, neîncetat păzește pe poporul Său. Cel care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cumpănește orice încercare. El supraveghează focul cuptorului în care este încercat fiecare suflet. Când cetățile regilor vor fi sfărâmate; când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inima vrăjmașilor Săi, poporul Său va odihni în siguranță în brațele Sale”. — „Mărturie pentru Comunitate”, vol. I, pp. 102. 103.

În acest timp se cere credință și curaj. Intr'un timp de criză ca acesta noi trebuie să fim tari și curajoși. Acum, ca niciodată mai înainte trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu și să-L lăsăm pe El să umple inimile noastre cu putere și credință. Dacă privim la valurile furioase din jurul nostru, vom slăbi și ne vom scufunda; dar dacă ne vom ține ochii ațintiți în

orice clipă la El, care este Stăpânul mării, al pământului și al cerului, și care „Se îngrijește personal atât de soarta națiunilor, cât și de soarta Comunității Sale”, („Mărturie pentru Comunitate”, vol. I, p. 102) vom fi liniștiți, plini de curaj și tărie. Nouă, cari trăim în mijlocul întunecului, neliniștilor și durerilor acestor vremuri rele, ne răsună de sus dela tronul universului, solia încurajatoare: „Intărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înpăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”. Iosua 1, 9.

Acesta este de asemenea un timp pentru a lucra. Tocmai acum, când așa de multe inimi sunt pline de durere și disperare, noi trebuie să le ducem solia de nădejde și de mântuire a lui Dumnezeu. Acum, când toate întâmplările ce se petrec în jurul nostru anunță cu glas de tunet că sfârșitul tuturor lucrurilor aproape a sosit, trebuie să ne grăbim să terminăm marea lucrare și însărcinarea pe care Dumnezeu ne-a incredințat-o. Chiar acum trebuie să ne ridicăm ochii și să privim iarăși mulțimile de oameni neînștiințați și nemântuiți, cari bâjbăie și gem în păcat. Să-i privim în lumina crucii, până ce inimile noastre vor fi mișcate, cum era și a Lui, de milă, și vom fi împinși la lucru pentru mântuirea lor.

Noi știm că întâmplările de față, asupra cărora noi n'avem nicio putere, ne-au răsturnat multe din planurile noastre și ne-au risipit forțele. Dar acesta nu e un motiv de a nu lucra. Când biserica apostolică trecu printr'o persecuție aprigă, toți „s'au

(Urmare la pag. 5).

Porunca VII-a din Decalog

„Să nu furi“

A lua în mod nedrept aceea ce aparține altuia, înseamnă a fura. Valoarea lucrului luat nu este primul factor al păcătuirii. Obiectul furat poate fi de mare valoare, de mică valoare, sau chiar fără valoare; dar ori cum ar fi lucrul, este totuși păcat a-l lua. Furtul este care constituie vina și gravitatea ei, iar nu valoarea obiectului luat.

Furtul este strâns legat de minciună, ambele acestea fiind fapte de necinste. Furtul are de a face mai mult cu lucrurile materiale, iar minciuna cu declarațiile și cu atitudinea. Ambele acestea își găesc loc într'o minte sucită.

Numai Dumnezeuul cerului poate ajuta unui om care este înclinat spre necinste. Rădăcinile acesteia se află mai adânci decât ale altor păcate, și sunt mai greu de desrădăcinat. De fapt, furtul este unul din lucrurile cele mai greu de biruit. El este unul din cele mai subtile ispitiri ale lui Sata-na.

Un om care se dedă la fapte necinstite ia adesea cu el aceleași porniri, chiar și după ce a devenit un membru al Comunității. De multe alte lucruri el poate s'a pocăit în totul, dar îi place să mai păstreze ceva șiretenie în el, o tendință spre viclesug, ale cărei declarații să nu fie nici în totul adevărate, dar nici în totul mincinoase. El face să se creadă lucruri nesigure. Noi nu vrem să spunem că un astfel de om nu se poate pocăi în totul. El poate, Dumnezeu este în stare să schimbe pe orice om. Dar noi vrem să spunem că nesinceritatea este greu de desrădăcinat, și că, declarația lui Hristos despre curățirea de un alt rău, își are aplicație, și în cazul acesta: „Acest soi de draci nu poate ieși decât prin rugăciune și post“. Marcu 9, 29.

Dumnezeu recunoaște dreptul de proprietate. Lucrul care apar-

de Prof. M. L. Andreasen

Facultatea de Teologie
Washington

ține unui alt om, pentru care el a muncit și l-a câștigat cu sudoarea frunții sale, nu trebuie să i se răpească pe nedrept. Acesta este al lui, și Dumnezeu îi recunoaște dreptul de proprietate. Acest drept trebuie păzit cu gelozie și recunoscut cu bucurie. Numai în felul acesta poate continua societatea să existe, așa cum ea este organizată în prezent.

O educație timpurie necesară

Principiul dreptului de proprietate trebuie întipărit încă de timpuriu în tineret. Copiii sunt adesea egoiști și fără chibzuială, deși în multe cazuri aceasta se datorește deprinderilor pe care le-au învățat dela părinții lor. Unui copil i se dă uneori o jucărie, și el gândește, firește, că ea îi aparține lui. Totuși aceasta nu pare a fi socotită de alții ca atare; căci tatăl sau mama, fratele sau sora, sau altcineva se poate simți în totul liber să i-o smulgă din mână chiar dacă el se supără și se necăjește tare pentru ea. Nicio idee despre vreun drept de proprietate sau de amabilitate nu se dă pe față. Lucrul pe care copilul îl credea al său, i s'a luat tocmai pe când el avea cea mai mare plăcere de el, și el e lăsat turburat, de nedreptatea ce i s'a făcut. El ajunge atunci la concluzia, că așa merg lucrurile în această lume, și astfel, la prima ocazie, răpește și el vreun lucru dela colegul său de joc. El primește atunci poate o palmă peste mână, și i se spune că nu trebuie să ia ce aparține altuia.

Copilul este încurcat; căci deși lui i s'a luat jucăria, totuși nu i se dă voie să ia și el pe-a altuia. Aceasta i se pare ciudat și de neînțeles pentru el. El simte nedrepta-

tea și nesinceritatea acestei fapte și se revoltă. Apoi el este pedepsit pentru revolta lui, dar aceasta numai pentru a-l face să fie și mai confuz. El simte atunci că a venit într'o lume rea, și că cei tari și puternici — sau cel puțin acei cari erau mai tari decât el — fac ce le place, în timp ce, cei slabi trebuie să sufere. Și astfel se hotărăște încă de mic, ca atunci când va deveni și el puternic, să facă și el așa cum îi va plăcea. În felul acesta se dezvoltă în copil încă de timpuriu o atitudine, care mai târziu duce la banditism și la crime. Cât de prevăzători trebuie să fim noi deci față de copiii noștri, de a le da o bună educație, și a-i învăța încă de timpuriu, prin învățătură și exemplu, ca să respecte dreptul de proprietate al altora și adevărata politețe.

E o greșală a gândi că copiii n'ar avea o pătrundere adâncă despre dreptate. Fiecare dintre noi își poate reaminti întâmplări din copilăria sa, când gândea că ar avea o minte mărginită. Asemenea nedreptăți clocesc încă în inimile tinerilor, și chiar în inimile altor oameni mai în vârstă. Scriitorul a avut ocazie să vorbească cu un om care acum se apropie de 70 ani, și care mulți ani de-a-rândul a purtat în inima sa un necaz din pricina unor nedreptăți ce i s'au făcut în tinerețea sa, și cari mulți ani după aceea, cam patru zeci de ani, a avut ocazie să-și răzbune. Este, deci, o greșală a gândi că copiii n'ar ști să deosebească între dreptate și nedreptate.

Acest sens de justiție poate fi întărit de către părinți, cari trebuie să învețe pe copiii lor diferența dintre dreptate și nedreptate. Cei mai mulți copii se nasc cu aceste trăsături de caracter despre justiție și drept de proprietate. Clădiți mai departe pe aceste temelii. Arătați-le deosebirea lămurită dintre aceea ce este al lor

de ceea ce nu este al lor. Respectați drepturile lor. Invățați-i să respecte și ei drepturile altora. În felul acesta se pune o temelie care va sta neclintită până la bătrânețe.

Furtul răstoarnă acest drept de proprietate, și recunoașterea acestui drept. Dacă acest drept este stabilit odată, atunci s'a făcut un mare pas spre relațiuni amicale și pașnice, atât între indivizi, cât și între națiuni. Dreptul acesta nu trebuie pretins cu forța. Cel slab trebuie apărat cu orice rizic. Cel tare poate să se îngrijească de sine singur.

A lua degeaba este un principiu rău

Dorința de a obține un lucru degeaba pune temelie furtului. Cineva vede un lucru care aparține altei persoane și pentru care aceasta a muncit ca să-l câștige. Cea dintâi se hotărăște însă ca să i-l ia pe degeaba. El l-ar fi putut câștiga și prin muncă cinstită, dar aceasta ar fi durat prea mult timp. De aceea se hotărăște să scurteze acest timp. El vrea să ia acest lucru dela altă persoană care are acest lucru, răpind-o astfel de rodul muncii ei cinstitute. Și astfel îl fură.

Nu este bine a face pe cineva și mai cu seamă pe tineri, să creadă că unele lucruri de valoare pot fi obținute fără a plăti prețul corespunzător pentru ele. Această noțiune pune temelia ideii de a fura. De aceea jocul pe bani nu este bun, cum și oricare alt joc, de orice fel, din care s'ar trage profit fără eforturi corespunzătoare. Prinsorile, mesele cu trageri la noroc, și loteriile sunt toate osândite de acest principiu. Ele promet ceva degeaba, adică fără să dai în schimb plata corespunzătoare. Dacă această idee a pătruns în mintea unui tânăr, i s'a făcut un mare rău. Atunci munca cinstită pierde pentru el atracția cuvenită, și el va cheltui banii pe cari poate să-i câștige, în străduința de a câștiga ceva la care el n'are dreptul după legea naturală a investiției. O ast-

fel de persoană este o povară a societății. El caută să secere de unde n'a semănat. El dorește să ia mai mult decât a pus. El este nedrept față de semenul său, nefiind voios să contribuie cu partea sa de lucru la întreținerea vieții.

„Cine fură, să nu mai fure; ci mai de grabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit“. Efes. 4, 28. A fura și a lucra sunt puse aici în contrast unul cu altul. Un om nu trebuie să fure, ci să lucreze. Aceasta este așa cum ar trebui să fie. În loc să caute a lua ceea ce nu-i aparține, el trebuie, mai de grabă, să învețe să lucreze.

Textul ne spune și mai mult decât aceasta. El declară că scopul lucrării este, „ca să aibă ce să dea celui lipsit“. În loc să joace la noroc, sau să fure, în loc să ia mai mult decât a depus, Evanghelia pretinde ca un om să lucreze; aceasta însemnează, a se recompensa în mod cinstit pentru ceea ce a primit, și apoi pentru ca să poată ajuta celor lipsiți. De aceea aceasta însemnează, de fapt, ca un om să dea mai mult decât primește. Acesta este un bun creștinism, dar și o bună economie.

Necesitatea de a fi cinstit

Nu se poate accentua în deajuns necesitatea de a fi cineva cinstit. Mulți dintre cei cari au avut cariere strălucite s'au ruinat, pentru că anumite înclinări spre necinste au dăunat întreaga lor viață. Este cunoscut că necinstea înrăurește asupra întregii ființe. Este asemenea unui cancer, care, fiind desrădăcinat dintr'un loc, răsare în alt loc. Ea nu are un loc aparte ce trebuie tratat și vindecat, ci întregul organism trebuie reînnoit. În această privință se potrivește declarația doctorului, care zice că, pentru a vindeca radical o boală nu trebuie tratată doar boala în sine, ci întregul organism trebuie curățit de germenul boalei.

Niciun caz nu este mai educativ arătat în Biblie, despre necin-

ste, ca experiența lui Iacob. Unii cetitori ai Bibliei au fost nedumeriți în privința faptului că Dumnezeu găsea plăcere să fie numit Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob, și acest caz e repetat de multe ori în Sfintele Scripturi. Dacă textul ar spune numai „Dumnezeul lui Abraam“, se înțelege că întreaga viață a lui Abraam dovedește că a fost un om de cnoare. Poate fi de asemenea acceptabil ca Dumnezeu să Se numească Dumnezeul lui Abraam și al lui Isaac; dar când se adaugă și Iacob, problema se complică, deoarece Iacob pare a fi fost necinstit în toată umblarea lui. Chiar numele lui însemnează „înșelător sau apucător“ și se pare că el a umblat potrivit acestui nume. Totuși Dumnezeu zice, că este Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob. Cum se poate una ca aceasta?

Rebeca, mama lui Iacob, era răspunzătoare pentru această necinste din caracterul lui. Ea l-a încurajat să înșele pe tatăl său, când Esau era în perspectivă să primească binecuvântarea. Ea a trimis pe Iacob să ia doi iezi din turmă, și i-a promis că îi va pregăti astfel încât tatăl să nu poată face deosebirea dintre aceasta și vânatul dorit. Ea trebuie să fi reușit în această privință, căci Isaac n'a făcut nicio obiecțiune la mâncare. Iacob a zis mamei sale că nu poate să înșele pe tatăl său, și că chiar dacă gustul mâncării n'ar fi deosebit de vânat, totuși tatăl va cunoaște că Iacob nu este Esau. Esau era păros, pe când Iacob avea pielea curată. Dar Rebeca a fost gata să găsească și pentru aceasta un mijloc. „Ea a acoperit cu pielea iezilor mâinile și gâtul, care era fără păr“. Genesa 27, 16. În felul acesta, Iacob a fost pregătit să meargă înaintea tatălui, și a primit binecuvântarea.

Iacob a fost silit să fugă apoi de acasă, și mama sa a trebuit să-și ia adio dela el, spre a nu-l mai vedea niciodată. El a rămas peste noapte în Betel, unde Dumnezeu, din harul Său, i-a dat o viziune de încurajare, iar Iacob

a făcut un vot de credincioșie cu Dumnezeu. E vrednic de observat, că acest vot se începe cu „dacă”: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine, și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu”. Gen. 28, 20. 21. Oricât am dori să apărăm pe Iacob, și oricât de favorabil am interpreta noi votul său, ar fi mai bine de a nu pune condiționalul nea de a plăti zecimea. În privința aceasta nu trebuie să existe niciun „dacă”.

La timpul potrivit Iacob a ajuns la locul dorit. Aici el a găsit pe Laban, fratele mamei sale, care nu se deosebea de caracterul ei. Pentru o promisiune, pe care Laban nu intenționase s'o jînă, Iacob a trebuit să muncească șapte ani, ca să-i dea pe Rahela de soție. Iacob a fost înșelat totuși, că Laban i-a dat pe Lea în locul Rachelei. Totuși Laban i-a făgăduit că îi dă și pe Rahela, dacă îi mai muncește încă șapte ani. Cu această ocazie, Iacob se convinsese de nesinceritatea unchiului său, și se hotărî să plece dela el. După câțva timp, când Laban a stăruit de el să mai rămână la dânsul, zicându-i: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, mai zăbovește; văd bine că Domnul m'a binecuvântat din pricina ta” (Gen. 30, 27), Iacob i-a cerut o leafă anumită, la care Laban s'a învoit cu plăcere. Și astfel Iacob a rămas la el mai departe.

Iacob a început atunci o serie de șiretlicuri cu scopul de a-și mări averea sa proprie în dauna averii lui Laban, cu rezultatul, că oile „slabe erau pentru Laban, iar cele tari pentru Iacob”. Vers. 42. Laban a văzut aceasta, și a încercat să înșele pe Iacob. Rezultatul bețelor vârgate de răchită este cel mai interesant. Fiecare căuta să înșele pe celalt. În decursul acestei lupte, simbria lui Iacob a fost schimbată de zece ori. Gen. 31, 7. Când Laban,

spre exemplu, a dat lui Iacob ca simbria pe toți miei peștriți și negri, toate oile au făcut miei negri. Dar să lăsăm pe Iacob să ne spună cum s'a întâmplat: „Când zicea el: Mieii peștriți să fie simbria ta, toate oile făceau peștriți. Și când zicea: Mieii bălțați să fie simbria ta, toate oile făceau miei bălțați”. Vers. 8. Din aceasta, Iacob a tras concluzia: „Dumnezeu a luat astfel toată turma tatălui vostru, și mi-a dat-o mie”. Vers. 9. Se pare că Iacob nu-și pierduse toată credința, căci el credea că Dumnezeu i-a ajutat să aibă acest rezultat. El zicea către fiii lui Laban: „După fața tatălui vostru văd bine că el nu mai este ca înainte; dar Dumnezeul tatălui meu a fost cu mine”. Vers. 5.

Acest istoric de până aci este în deajuns pentru scopul nostru. El ne arată lămurit abaterile lui Iacob. El era necinstit. Considerând toate acestea, cum poate Dumnezeu să ne spună că El este Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob? Răspunsul este simplu: Iacob a devenit un om schimbat, un alt om, un om nou. Atunci și numele său a fost schimbat. El nu a mai fost mai departe Iacob, înșelătorul, ci Izrail, biruitorul. El a trecut prin noaptea strămtorii lui Iacob. El a suferit mult, dar a devenit un om nou. Vechile deprinderi și obiceiuri au fost lepădate, și totuși, el n'a putut să scape de consecințele faptei sale, dar Dumnezeu a călăuzit toate spre bine. Numele său este scris în ceruri, și ceea ce s'a făcut pentru el, a devenit profetic despre aceea ce Dumnezeu va face pentru cei 144.000, cari sunt considerați ca făcând parte din cele douăsprezece seminții ale lui Izrail.

Pentru înțeleptirea noastră

Această istorie, cu toate detaliile ei, s'a scris spre înțeleptirea și învățătura noastră. Ea arată ce poate face Dumnezeu dintr'un om necinstit. Noi am mărturisit mai înainte că necinstea este u-

nul din cele mai grave păcate ce trebuie îndepărtat din caracter. Dar Dumnezeu nu dorește să se descurajeze cineva. El ne dă ca exemplu pe Iacob, un om care a moștenit porniri spre necinste și înșelătorie. Dar Iacob a biruit și a devenit Izrail. El a devenit prototipul ultimei generații de mântuiți, cari vor sta înaintea tronului fără pată sau sbârcitură, și în gura cărora „nu s'a găsit minciună”. Apoc. 14, 5. Și ei sunt Izrailiți adică biruitori. Ei fac parte din cele douăsprezece seminții. Mulți dintre ei au fost Iacobi. Dar aceasta a trecut. Dumnezeu nu mai găsește în ei niciun defect. „Căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. Prin ei, Dumnezeu dă ultima demonstrație finală despre aceea ce El poate face din oameni. Ei trec asemenea lui Iacob, prin cuptorul suferințelor. Ei trec prin „vremea de strămtorare a lui Iacob”. Ier. 30, 7. Dar ei vor ieși din ea curățiți de orice urmă a defectelor lor de mai înainte. Ei au câștigat o biruință deplină.

Nu este deci nicio mirare că lui Dumnezeu îi place să se numească Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob. El se poate, într'adevăr, mândri cu un bărbat care a fost smuls din foc. Să luăm deci seama ca Dumnezeu să Se poată mândri și cu noi. Cât de minunat va fi, când Dumnezeu va putea să zică, odată, și despre noi cu mândrie: „Eu sunt Dumnezeul lui...” și va rosti apoi numele nostru. Ni se va părea că nu există altă bucurie mai mare decât aceasta.

ANUNȚ

Vând mașini de tricotaj noi, diferite numere. Dau și lecții de tricotaj în scurt timp, celor ce vor să învețe tricotajul. Adresa: Ilie Firică, Str. General Eustațiu 47 (prin Ferentari) București VI.

Școala de Sabat și tineretul

(Urmare dela pag. 1).

„O scumpă școală de Sabat,
„Ori unde mă găsec
„Spre tine gândul mi-e 'ndreptat,
„Pe tine te doresc!”

Cineva a întrebat într'o zi pe un frate tânăr care era cam surd, dar care niciodată nu lipsea de la școala de Sabat, care este cauza că o iubește așa de mult și caută să fie prezent la timp în clasa lui dacă nu aude nimic și cu mare greutate poate să înțeleagă câte o explicație din partea instructorului? El a răspuns: „Marele Invățător, Dumnezeu, posedă binecuvântări deosebite pe cari le păstrează pentru copiii Săi și în timp ce ei sunt la studiu în școala de Sabat El vine în mijlocul lor prin Spiritul Său Sfânt și le revarsă peste ei, pregătindu-i astfel pentru cer și eu nu lipsesc, pentru ca atunci când îi binecuvintează pe școlarii Săi, să mă binecuvinteze și pe mine!”

Pregătirea tinerei generații pentru Impărăția lui Dumnezeu este cea mai mare problemă ce trebuie rezolvată mai cu seamă acum, când sfârșitul este foarte aproape! În școala de Sabat avem unul din cele mai puternice mijloace de formarea caracterului copiilor și tinerilor, a-i întări în credință și a-i pregăti să fie Comunitatea de mâine, și dacă școala de Sabat funcționează după prescripțiile lui Dumnezeu, alcătuește în adevăr locul și ocazia în care Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său spre a-i învăța căile Sale și să-i sfințească, lucru cunoscut așa de bine și de fratele nostru amintit mai sus, lipsit de simțul auzului!

Noi în fiecare zi studiem Scripturile în casele noastre, dar Sâmbătă ne adunăm în simplitate și umilință încă de dimineață când mintea este bine odihnită, cu un triplu scop: să sărbătorim potrivit poruncii a 4-a ziua de odihnă, lăsată de Dumnezeu poporului Său, să studiem Cuvântul Vieții și să planuim cum să-L pu-

nem în practică în săptămâna ce ne stă în față, și să primim binecuvântările păstrate pentru această zi. Și dacă tinerii noștri nu vin atunci înaintea Domnului, rămânând pe acasă sau alt undeva, cu mintea ocupată mai mult de lucruri pământești, decât de ceva veșnic, însemnează că încă n'au ajuns să simtă nevoia prezenței Celui Prea Înalt în cugetele lor și urmează apoi toată săptămâna să fie flămânzi și slabi spiritual și la cel mai neînsemnat atac al ispitorului se lasă biruiți. Asemenea elevi și eleve nu trebuie să rămână în starea aceasta. Școala de Sabat și părinții celor slabi spiritual trebuie să facă eforturi pentru a-i ajuta să se reîntoarcă în casele lor și din nou cu un mai mare zel să înceapă să se pregătească pentru veșnicie.

Niciodată nu trebuie să fii mulțumit, iubite frate, atâta vreme cât vezi că în ziua de repaus copiii dumitale lipsesc din școala de Sabat, pentru că după cum zice și cântarea:

„Noi în școală'n Sabat arme
făurim,

Pentru lupta grea cu Spirit ne-
oțelim,

Bucuroși ieșim apoi să biruim,
Nu cedăm, cât vom trăi!”...

Ca Dumnezeu să viziteze școala de Sabat și să-și facă lucrarea transformatoare în inimile poporului Său adunat, se cere ca acolo să domnească cea mai perfectă ordine și disciplină... Să ne gândim la pregătirile cetățenilor unui oraș cari sunt înștiințați că vor fi vizitați de M. S. Regele. Cu câtă alergare și zel caută să împodobească orașul și cu ce mare atenție instruesc armata și o prezintă înaintea Suveranului! Și noi avem făgăduința că unde sunt adunați cel puțin doi sau trei va veni în vizită și Regele Regilor, dar numai cu o condiție: să fim pregătiți la timp și la loc; să fim un popor al ordinei.

I. Mihail

imprăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei”, și ni se raportează că „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”, și ca urmare, s'a făcut o lucrare puternică. Dacă și noi ca popor, lucrători și membri suntem pătrunși de același spirit, vom găsi căi și mijloace să continuăm lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor, oricât de departe am fi trimise să lucrăm. Dacă fiecare ar fi un adevărat lucrător misionar ori unde s'ar afla, Dumnezeu va binecuvânta și va face să progreseze lucrarea și cauza Sa. Din cauza necazurilor și durerilor cari s'au abătut asupra pământului, mulți au ajuns să-și dea seama de deșertăciunea tuturor lucrurilor pământești. Ei doresc după ceva mai bun, după ceva mai dăinuitor și mai sigur decât pot să ofere lucrurile acestei lumi. Dacă vom duce solia lui Dumnezeu de iubire și de mântuire acestor suflete, vom găsi inimile lor mai primitoare decât oricând mai înainte.

Dar în timp ce lucrăm pentru sufletele din jurul nostru, să nu uităm câmpurile noastre misionare îndepărtate, unde au fost trimise misionari din sânul comunităților noastre, ca să lucreze pentru Dumnezeu. O lucrare măreață s'a făcut până acum în aceste câmpuri, dar cu mult mai mult a rămas de făcut. Apreciem foarte mult sacrificiul pe care l-a făcut poporul nostru, atât cât i-a fost cu putință, ca să îndeplinească ceea ce s'a făcut. Cu toate vremurile grele, suntem siguri că poporul nostru nu-și va slăbi eforturile acum, pentru sprijinirea lor. Misionarii noștri trebuie susținuți acolo unde se află. Ca să-i chemăm înapoi în patrie este imposibil.

Acesta este și un timp pentru rugăciune. În aceste vremuri grele cari încearcă și sufletele noastre, avem nevoie să trăim într'o strânsă și continuă legătură cu Dumnezeu. Mai mult ca oricând, avem nevoie de putere și de călăuzire divină. Acestea pot fi obținute numai printr'o viață de comuniune cu cerul. Dacă vrem să biruim în lupta noastră împotriva puterilor răului, trebuie să mergem cu Dumnezeu. Dacă vrem să fim bărbați și femei plini de putere în slujba Domnului nostru, trebuie să fim bărbați și femei ai rugăciunii. Ca și ucenicii de pe vremuri, avem nevoie să zicem: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”.

Contribuție la operele sociale

Pentru zilele apropiate de încheierea Istoriei neamului omenesc Domnul Isus Hristos ne arată că stările pe lume vor fi grele, „căci vor fi „războaie și vești de războaie, molime, cutremure de pământ, scumpete și foamete“. Pentru asemenea zile dragostea creștină trebuie să fie foarte activă. Mângâiere pentru cei rămași singurateci, fără familie, fără adăpost, hrană pentru cel flămând, îmbrăcăminte pentru cel gol, alinarea suferințelor pentru cel flămând trebuie să se dea pe față în cea mai mare măsură. Pe săraci totdeauna îi veți avea cu voi, zicea Mântuitorul, care socotește actele de iubire pentru cel mai neînsemnat dintre oameni ca fiind făcute pentru El.

Binecuvântat va fi creștinul și creștinii vor fi binecuvântați, cari singuratici sau în grup, vor împlini programul de iubire dat de Mântuitorul pentru astfel de împrejurări. Fără căutare la față să se caute a se veni în ajutorul omenirii suferinde.

Advențiștii au înțeles să se facă de folos în ramura ajutorării sociale pretutindeni. Mărturiile ne stau în față.

Am înainte raportul pe care C. preot și profesor de religie Marin Ionescu l-a dat cu privire la cele văzute de d-sa în multe locuri în privința operelor sociale de binefacere. Acesta a fost publicat acum de curând într'o broșură aparte sub titlul „Fermentul Creștin“. Domnia sa, după ce descrie planuri de lucru în alte locuri arată și ceea ce a găsit în Germania. Aci descoperă o Ligă a lucrărilor de binefacere. Ceea ce mă interesează este faptul că în această Ligă oficială sunt cuprinși și Advențiștii. Iată cuvintele d-sale:

„Innere Mission — lucrarea datorită Evangheliștilor, răsărită în 1840 din inițiativa lui Bodelschwing, „Caritas“, societate romano-catolică, care-și întinde o-

bârșiile până la 1895, „Crucea Roșie“, societate umanitară, societatea muncitorilor creștini și „Tabita“, societate adventistă, alcătuesc laolaltă marea înjghebare filantropică cunoscută sub denumirea de „Die Deutsche Liga“. — Pr. Dr. Marin Ionescu, „Fermentul creștin“, pag. 66.

Și într'adevăr Advențiștii din Germania contribuie cu puternice eforturi de îndelungată vreme la ajutorarea celor în suferință. Ei au și primit cuvinte de recunoaștere din partea Cărmuirii pentru spiritul lor de jertfă.

Iată câteva lucrări pe cari le îndeplinesc acolo cu multă râvnă cei de aceeași credință cu noi și dela care putem lua pildă de râvnă creștinească:

1. **Vânzarea de timbre pentru ajutor.** — În iarna 1939—1940 Advențiștii au vândut timbre de ajutor în valoare de 358.078,80 R. M. ceea ce face peste opt milioane de lei, sumă care a și fost vărsată locului în drept. Fără îndoială că aceasta a însemnat o adevărată binecuvântare pentru mulți săraci. Dar câtă strădanie a însemnat din partea mulțimii credincioșilor cari ca furnicile au adunat fărâmitură cu fărâmitură pentru a se face atât de mult bine!

2. **Sprijinirea mișcării „Mama și copilul“.** — Pentru ajutorarea familiilor în creștere și cu mijloace puține, s'a pornit acțiunea aceasta la care Advențiștii s'au alipit și ei cu drag, și cheltuind o sumă de peste un milion trei sute de mii lei. S'au lucrat din această sumă 485 trusouri de rufărie și îmbrăcăminte de copil mic și 301 coșuri — leagăne pentru nou-născuți. Multe mame au fost mângâiate prin aceste frumoase daruri. Nu ar fi și aci mult de făcut la noi?

3. **Conlucrarea pentru lupta împotriva alcoolului și tutunului.** — Pentru sănătatea poporului lupta împotriva alcoolului și tutunului este de primul ordin. Ad-

vențiștii au luptat de multă vreme în chip hotărât împotriva acestor otrăvuri. Prin exemplu de completă abstenență, prin cuvinte, prin răspândirea de publicații, Advențiștii luptă pentru combaterea răului. Cât este de făcut și la noi în privința aceasta!

4. **Conlucrarea pentru ajutorarea celor dăunați de războiu.** — Germania fiind în războiu, mulți au de suferit pe urma acestui flagel. Familii căzute în lipsă, copii de îmbrăcat, de adăpostit și de îngrijit, femei slăbite de lipsă, răniți de îngrijit, sunt atâtea de făcut. Un mic raport arată că în anul 1939 au fost ajutate 46.255 persoane. S'au folosit 40.525 jumătăți de zile pentru lucrarea de binefacere. S'au dat 35.863 bucăți de îmbrăcăminte, s'au dăruit 5.068 perechi încălțăminte, s'au dat alimente în valoare de peste patru milioane lei, s'au cheltuit peste un milion lei pentru confecționarea de ale îmbrăcămînții și s'au dat în numerar peste patru milioane lei.

Pentru anul în curs Advențiștii din Germania au mai adăugat la activitatea lor încă patru grupe de lucrare.

1. Ingrijirea soțiilor și copiilor de soldați, cari ar avea nevoie de odihnă.

2. Pachete cu alimente și îmbrăcăminte pentru cei lipsiți.

3. Ajutarea vecinilor în lipsă.

4. Căldură și hrană. Cărbuni și cartofi.

Lista lucrărilor de binefacere săvârșite de Advențiștii de Ziua Șaptea din Germania poate să fie încă mult lungită. Aceasta dovedește că în inima lor arde iubirea pentru aproapele căzut în nenorocire.

Intorcându-ne însă spre locurile noastre vedem că mult mai mult avem și noi de făcut. Domnul Isus Hristos ne îndeamnă ca din dragoste pentru El să lucrăm și să jertfim pentru aproapele nostru, fără căutare la față. Iar-

(Urmare la pag. 15)

Legăți prin sacrificiu

Există mai multe feluri de a face un legământ. Oamenii obișnuiesc să se lege între ei printr'un cuvânt dat, printr'un act semnat, printr'un jurământ, etc.

Bunul nostru Dumnezeu mai cunoaște un fel de legământ, de o valoare nepieritoare: **legământul prin sacrificiu**. Cuvântul dat poate fi retras, actul semnat poate fi nerespectat, jurământul dat poate fi călcat, etc., dar sacrificiul odată făcut — făcut rămâne, efectele lui nu mai pot fi oprite. Observați în viața de toate zilele, ce legate rămân două persoane sau mai multe, cari au sacrificat împreună ceva, sau cari au suferit împreună pentru același ideal. Sacrificiul leagă mai strâns decât orice.

Iată de ce și bunul nostru Tată a ales un astfel de legământ cu oamenii — legământul prin sacrificiu. La acest legământ El a venit cu ce a avut mai scump, cu singurul Său Fiu, și L-a dat „pentru ca cei cari vor crede să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. E un legământ suprem care ne permite să întrevădem măsura iubirii Sale și a hotărârii Sale de a Se lega cu oamenii ce fusese pierduți, și de a nu-i părăsi.

La un astfel de legământ chiamă Dumnezeu pe oameni. Omul trebuie să sacrifice și el ceva la încheierea acestui legământ, ceva pe măsura sacrificiului făcut de Dumnezeu, și anume, trebuie să sacrifice **ce are mai scump**. Acel singur lucru care îi e omului mai scump, lucru de care Dumnezeu are nevoie, și singurul lucru pe care-l primește, este **inima omului**. Cine a dat inima lui Dumnezeu, și nu și-a retras-o, simte plăcerea a sacrifica pentru cauza comună lui și Dumnezeului său — și nu obosește sacrificând.

Lucrul acesta ne-a venit în minte mai zilele trecute, când am primit o scrisoare dela un frate al nostru iubit din Teleorman —

pionier al lucrării în părțile acelea. În scrisoarea sa ne spune că „a fost mișcat până în temelii sufletului său” de un articol din „Curierul Misionar” în care se anunță Bisericii „o veste bună”, adică permisiunea din partea autorităților de a avea școlile noastre în cari copiii noștri să aibă ca repaus săptămânal Sâmbăta.

La apelul făcut de a se spori fondul de educație, pentru strângerea mijloacelor necesare, dânsul a simțit că e o chemare dela Dumnezeu și că trebuie să țin pas cu desfășurarea evenimentelor și să răspund în mod sincer la invitațiile ce se fac”, cum zice dânsul.

Dar cum?

Iată cum scrie fratele mai departe: „M'am gândit ce să fac și cu ce să răspund chemării mele urgente, și să nu fiu lipsit dela un loc cu urmări veșnice. Educația este de origine divină și toți câți ajută educația, ajută Divinitatea. Am văzut ce umil apel s'a făcut să se sporească fondul de educație dela un leu la doi lei pe Sabat, și totuși ar fi ceva, dar, vai, nici acela nu este. M'am uitat în jurul meu și dintre toate cele ce mă înconjoară și de care nu aș avea așa mare nevoie, sau m'aș putea lipsi, sau să zic că aș putea fi și fără el, este **ceasul**.

„Deși mi-a fost un bun tovarăș timp de 32 de ani, adică din 1908, un ceasornic marca „Paul Garnier” Atunci vorbesc în familie și zic: „Cine voește să ia ceasul meu, să dea 1000 de lei acu!”

Ceasul a fost vândut.

„Acum, trimit cu cea mai mare bucurie suma de 1000 lei pentru școala de meserii ce se are în vedere de către conducere de a se face, și zic: Bunul Dumnezeu să trimită Duhul Său cel bun să facă lucrarea de care este nevoie. Acum vă trimit tuturor salutul meu frățesc și rog pe Domnul să întărească mâinile noastre și lucrarea Sa. Amin!”

Sunt impresionabile asemenea gesturi. Ce tare și ce sfânt este legământul prin sacrificiu!? În ziua aceea, ziua revenirii Domnului Hristos, îngerii vor strânge din lume pe acești credincioși și-i vor prezenta înaintea lui Dumnezeu.

Da, iubii frați! Ne stă înaintea o nouă chemare la sacrificiu, pentru noi și copiii noștri, pentru tineretul nostru. În prezent putem anunța că Domnul ne-a deschis o ușă și în direcția aceasta. Am primit din partea Cărmuirii, pentru care avem datoria să ne rugăm, autorizația de funcționare pentru un Gimnaziu Industrial de băieți, la Brașov-Stupini, care a și început cursurile.

Iși închipue oricine ce înseamnă o astfel de școală și la ce cheltueli trebuie să facem față. Lucrul cel mai greu și de care avem absolută nevoie, sunt clădirile pentru atelier cu mașinile și instrumentele necesare, cari trebuie clădite din nou și cari trebuie să corespundă cerințelor legale.

Pentru aceasta facem un apel către întreaga Biserică a Domnului pentru a se prezenta cu un nou sacrificiu de bună voie. Avem nevoie de 1.000.000 — 2.000.000 lei pentru a aduce la îndeplinire curând această lucrare.

Rugăm pe toți cei cari au pe inimă această nevoie a educației pentru copiii noștri să ia inițiativa în Comunități pentru strângerea acestor mijloace. Nu e vorba numai de un dar mic și trecător, ci e vorba de un dar mai bogat.

Intr'o bună zi va fi prea târziu pentru a mai putea da. Cutremure, războaie, și câte alte nenorociri, au distrus într'o clipă averi cari erau bine strânse în mâini.

Facem o chemare la sacrificiu. Poate că sunt persoane cari au bani strânși și stau blocați în vreun loc. Trimeteți-i la schimbător

(Urmare la pag. 15).

Sinceritatea în căsnicie

„Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri... O femeie cinstită este cununa bărbatului ei. Ea îi face bine, și nu rău în toate zilele vieții sale... Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă.... Bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate'.... Femeia care se teme de Domnul va fi lăudată“. Prov. 31, 10—12. 26. 28; 12, 4.

Cea mai naturală și mai trainică tovarășie pe lume e familia. Ea se întemeiază pe iubire și sinceritate reciprocă. Dacă soții sunt sinceri și credincioși unul față de altul, atunci va domni liniștea și înțelegerea în familie. Fără aceste virtuți familia are o temelie șubredă.

Sinceritatea în căsnicie este, mai ales cea mai frumoasă podoba a femeii. Virtutea aceasta nu se poate cumpăra cu tot aurul ce se află în lume. Sinceritatea este calitatea care ajută femeii să evite minciuna. La dogoarea sincerității și adevărului, minciuna se topește ușor. Dacă există sinceritate în lucrurile mici de toate zilele, va fi sinceritate și în lucrurile cele mari. Fără sinceritate e greu de dus o viață ideală în căsnicie. Minciuna stă în calea progresului familiei. Intre soț și soție n'ar trebui să existe nimic tainic. Ei n'ar trebui să deprindă răul obiceiului de a ascunde ceva unul de altul. Cât de urâte par cuvintele ce se aud câteodată din partea soțului sau soției în destăinuirile lor către un vecin, o rudă sau un prieten: „**Vezi, te rog, să n'audă soțul meu**“, sau „**să n'audă soția mea!**“ De sigur, nu e totdeauna bine să spunem tot ce avem pe inimă, **dar să căutăm să n'avem pe inimă decât ceea ce am putea spune fără înconjur.** Ceea ce spunem să fie așa cum

gândim, să fie adevărul curat, ne-falsificat. Oricât ar fi cineva de iscusit și de șiret, oricât ar ști să ticluiască minciuna — minciuna rămâne tot minciună; ea nu-și schimbă forma, nici culoarea. Minciuna ia aparența adevărului numai până ce e demascată, când, apoi, se arată în toată urâtenia ei. Minciuna este înjosirea demnității omenești. Ea desfigurează caracterul.

Din următorul caz istorisit de cineva, se poate vedea ce tristă înfățișare iau uneori lucrurile când într'o familie lipsește sinceritatea.

Ea: „Edificiul căsniciei se clădește pe încredere reciprocă; în această încredere dintre soți se rezumă taina iubirii. În ziua în care îmi vei da prilej să mă îndoiesc de sinceritatea ta, să știi că nu te voi mai putea iubi“.

El: „Principiul tău mă obligă să-ți prețuesc cu atât mai mult caracterul. Elizo, îți făgăduiesc, că voi păstra cât mai neștirbită această regulă de conduită în gospodăria noastră“.

Cu aceste cuvinte se termină convorbirea în ziua, când tinerii George și Eliza Munteanu își propuseră să întemeieze un cămin.

Zece ani trecură. Soții Munteanu o duceau cam greu. Scumpirea traiului și necesitățile urgente ale casei, i-au cam pus pe gânduri. Ca în orice căsnicie, așa și în familia lui Munteanu, manifestările iubirii nu rămăseră mult timp fără consecințe vizibile: cinci copii, între cari diferența de vârstă mergea din doi în doi ani, apăru rănd pe rănd. Dar odată cu înmulțirea odraslelor scăzu și prisosul lefii de care puteau profita mai liberi altădată. Așa este, când familia crește, prisosul portmoneului descrește, și leafa, mai ales aceea a unui modest funcționar, începe să se restrângă asupra strictului necesar, ba de multe ori, și pentru aceasta, abia, abia mai ajunge. De aci înainte înfrâ-

narea poftelor favorite se impune și lepădarea de sine apare — nu numai ca o simplă virtute teoretică a individului, ci ca un indispensabil și practic mijloc spre biruință în lupta pentru existență. Numai cine cunoaște psihologia căsniciei, poate prețui creștinescul principiu al înfrânării, și numai unul ca acesta poate simți cu Hristos, care cunoscând plăcerile vinovate ale omenirii, a pus ca temelie nestrămutabilă a împărăției Sale, abnegația.

Acest lucru îl cunoșteau de altfel George și Eliza Munteanu, căci și ei cercetau cu stăruință Biblia. Și numai mulțumită principiilor și făgăduințelor cuprinse într'însa, cei doi soți nu și-au pierdut răbdarea.

Intr'o seară — era o seară de iarnă — după ce veniră copiii de la școală, George Munteanu avu ocazia să simtă, ca niciodată, sarcina responsabilității sale de soț și tată. Ce se întâmplase? Ghetele celor doi copii, cari umblau la școală, nu mai puteau suporta lapovița pricinuitoare de boală. Se rupseseră. Și ceea ce întrista mai mult pe tată, era.. lipsa de mijloace, pentru a le putea procura altele. Din leafa sa, după ce dădu soției sale pentru de ale mâncării, nu-i mai rămăsese, de data asta, decât chiria. Dacă voia să rămână vrednic de cinstea de care se bucura pretutindeni trebuia s'o dea cât mai neîntârziat proprietarului. Și a preferat, firește, s'o dea, căci „**mai de ales este un nume bun decât avuție mare, și bunăvoința decât argintul și aurul**“. Ca să împrumute, iar nu-i convenea, fiindcă din pășanile vieții, a învățat că „**cel ce se împrumută, se face servitorul creditorului său**“. Ce era de făcut?

— Elizo, nu cumva ai tu câțiva bani la îndemână, ca să dăm, cel puțin la reparat ghetele copiilor?

— N'am, dragă George; de data asta n'am putut face nicio eco-

nomie, nu vezi cât sunt de scumpe toate lucrurile?

Fără să mai insiste, încredințat că Eliza lui a rămas credincioasă principiilor de odinioară, și-a strâns copiii și soția în jurul mesei ca să facă rugăciunea de seară, și apoi, să se încredințeze cu toate păsurile Celui ce poartă de grija oricui.

El mi-e mântuire
Din griji și nevoi;
Cuvântu-i ne spune,
Că El e cu noi.

A doua zi, George Munteanu se sculă dis-de-dimineată, ca pe timp de iarnă, cu noaptea'n cap, ca să plece la slujbă. Eliza pregătea dejunul în bucătărie. O mânășă-i dispăruse, și acum n'o găsea. Cine știe în ce colț al casei o mai fi pus-o Ionel cel mic, care face din tot ce-i vine în mână, obiecte de jucărie! Căută în sus căută în jos, dar în zadar. Mânășa nu ieșea la iveală. „Să mai caut și sub salteaua asta”, își zise în sine. Nu fu nici aci. Dar, în momentul când vru s'o lase să cadă la loc, ochii-i se pironiră pe ceva. Era o piesă de douăzeci de lei, ba mai multe, pentru că dedesubt mai apăru încă unu, și încă unu, până ce făcură vreo 8. „Sub salteaua Elizei 8 piese de douăzeci de lei! Hm, cum n'am știut până acum de această casă de economie?” își zise George Munteanu. „A, știu, Eliza vrea să-mi facă o surpriză. Măine copiii mei vor avea cu siguranță ghete noi!” Bucuros de această descoperire neașteptată, renunță să mai caute mânuța și, după dejun, plecă la slujbă cu inima mai ușurată.

Deși ocupat cu lucrul său de birou, în ziua aceea, George Munteanu nu se putea debarasa de un gând ispititor, care-l chinuia: „Să mă fi mințit Eliza, să-mi fi ascuns acest lucru, ... Nu, nu, n'aș mai putea-o iubi niciodată!”

Seara când veni acasă, lucrurile păstrară aceeași față. La întrebarea dacă n'are cumva ceva economii puse de o parte, Eliza răspunse și de data asta cu o ho-

tărîre impunătoare: „N'am nici cinci bani peste suma de care avem nevoie până la sfârșitul lunii! Cât despre propunerea ce-mi faci, adică de a merge la tata să cer, îți spun că nu o voi pune în aplicare; el abia câștigă pentru pâinea de toate zilele!”

În dimineața următoare, George Munteanu profită de un moment favorabil și ridică din nou clapa casei de economii. Bani erau tot acolo. Faptul acesta îi rostogoli o piatră de pe inimă. „Poate că vrea să-mi facă astăzi surpriza!” Și, ca de obicei, se duse la slujbă. Când veni seara, priveștiștea copiilor îi frânse inima. Parc'ar fi vrut să strige cu mânie Elizei, care și de data asta răspunse negativ la întrebarea dacă are cumva ceva bani strânși.

O săptămână întreagă George Munteanu făcu zilnic inspecție la saltea. Duminică dimineața, banii încă erau neatinși. Existența lor sub saltea și răspunsurile soției sale, însă, formau un contrast neplăcut, contrast, care începu să neliniștească pe soț. În dimineața aceea deschiseră pentru rugăciunea de dimineață în Apocalips 21, 1—27: „Și văzui cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer dela Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei... Biruitorul va moșteni toate acestea ... **Și nu intră nicidecum într'ansa orice este spurcat și cine face urăciune și minciună**, afară numai de cei înscriși în cartea vieții Mielușelului... Iar fricoșilor și necredincioșilor... și **tuturor mincinoșilor**, partea lor le va fi în lacul ce arde cu foc și pucioasă, ceea ce este moartea a doua”. Vers. 1. 7. 8. 27.

— **Mincinoșii nu vor intra în împărăția cerurilor**, repetă George, cu o voce aproape stinsă. Și închizând Biblia, făcu o rugăciune în care ceru dela Dumnezeu să-i păzească de cel rău.

Când veni seara acasă, găsi pe socrul său în bucătărie cu Eliza. Dela prima aruncătură de ochiu văzu că bătrânul băuse, că se îmbătase încât nu se mai putea ține bine pe picioare. Un gând straniu

ii fulgeră prin minte: „De unde o fi avut bătrânul bani ca să-și cumpere băutura?” Și fără să mai zică vreun cuvânt, se furișă în camera cu salteaua, sub care văzuse banii. Cu inima svâcnind, ridică căpătâiul... **Banii nu mai erau acolo!**

— Elizo, zise George Munteanu după plecarea socrului său, de unde are bătrânul bani pentru băutura? Parcă-mi spuneai mai deunăzi că abia are cu ce să-și cumpere pâinea de toate zilele? După o scurtă ezitare și fără să-l privească, mormăi aproape neînțeleș: „I-o fi dat prietenii, sau poate i-o fi câștigat în afaceri!”

Dacă, după o oră, ar fi pătruns cineva pe nesimțite în casa lui George Munteanu, ar fi văzut două ființe, fiecare în camera sa, prosternate în rugăciune. Ingerii, acele spirite slujitoare trimese spre slujbă oamenilor, duceau la tronul Celui Preaînalt două mărturisiri, cari ieșeau împinse de remușcările a două conștiințe naufragiate:

„Doamne, am păcătuit înaintea Ta, a soțului meu și a copiilor mei. Iartă-mi greșelile mele și milostivește pe păcătoasa de mine cu har, ca să pot rămâne credincioasă legilor Tale. Dă și soțului meu o inimă generoasă, ca să nu se răcească iubirea și încrederea reciprocă între noi!”

În cealaltă cameră, soțul străpuns de textul: „Ura scornește ceartă, iar iubirea acopere toate păcatele”, pe care-l cetise cu căteva minute mai înainte, cerea putere dela Dumnezeu ca să biruiască în lupta cu propriul său eu.

Luni de dimineață, George Munteanu, ca de obicei, se duse la slujbă. La amiază când veni acasă, găsi spre marea lui mirare cinci perechi de ghete: pentru Paulică una, pentru Costică una, pentru Marta una, pentru Elena una și pentru Ionel una. Un inger adusese de Anul Nou acest cadou binevenit. George și Eliza se priviră o clipă, apoi izbucnind amândoi în plâns, se îmbrățișară pronunțând cu adâncă remușcare

(Urmare la pag. 15).

Misiunea Internă

Ziua Căminului Creștin

1 Februarie, 1941

PROGRAM

1. Cântare de deschidere
2. Rugăciune
3. Cor
4. Raportul misionar al Comunității
5. Strângerea colectei pentru lucrarea misionară locală
6. Cor
7. Lectură: „Mântuirea copiilor noștri”
8. Cântare sau altă muzică specială
9. Lectură: „Isus binecuvântând pe copii”
10. Lectură: „Impotriva influențelor rele”
11. Cor
12. Lectură: „Cultul familiei”
13. Cântare de închidere
14. Rugăciune
15. Cor.

Către conducătorii Comunităților:— Dumnezeu ne-a binecuvântat ca să putem consacra din nou o zi specială căminului creștin. Subiectul acesta este de cea mai mare importanță în zilele noastre. Societatea omenească amenință să se prăbușească. Motivul trebuie căutat în faptul că, familia, care este baza ei, a fost delăsată. Principiile ei au fost călcate în picioare. Disciplina ei a fost părăsită. Dorim ca în acest program să atra-

gem o deosebită atenție asupra mântuirii copiilor Comunităților noastre. Este o problemă, pe care o neglijăm cam des. În privința aceasta trebuie să ne redeșteptăm. Să facem ca această zi să constituie un punct de despărțire! Toți avem nevoie de lucrul acesta, și mai ales predicatorii și membrii slujbași ai Comunităților. Suntem prea indiferenți și nepăsători față de mântuirea copiilor noștri și tineretului nostru. Cetim următoarele în Mărturie: „Predicatorii sunt în general prea indiferenți în ce privește mântuirea copiilor și nu se ocupă în mod individual cum ar trebui să facă. Nu se profită de ocaziile cele bune pentru a produce o impresie asupra sufletului copiilor”.

Aceste cuvinte ne privesc pe toți. Putem să răscumpărăm timpul, ocupându-ne de azi încolo cu mai multă râvnă de copiii noștri, pentru a le asigura mântuirea cea veșnică. Să nu neglijăm nimic ce ar putea face ca această zi a căminului creștin să aibă un plin succes, ci să ne apropiem mai mult de Dumnezeu și de copiii noștri, pentru ca împreună cu toți să ne pregătim în vederea zilei celei mari, care este foarte aproape, chiar la uși.

Departamentul Misiunii Interne

Mântuirea copiilor noștri

Pe când Pavel și Sila se aflau la închisoarea din Filipi, Dumnezeu îi îmbărbăta printr'un succes neașteptat: convertirea temnicerului și familiei sale. Merită să cităm o parte a acestei experiențe minunate.

„Atunci temnicerul a cerut o lumină, a sărit înlăuntru, și tremurând de frică, s'a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila; i-a scos afară, și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Pavel și Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta”. Și

i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noaptea, le-a spălat rănilor, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s'a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu”. Fapte 16, 29—34. Ce este cel mai îmbucurător în această experiență, este faptul că nu numai temnicerul a îmbrățișat creștinismul, dar toată familia a urmat exemplul lui. Se zice că: „a fost botezat îndată, el și toți ai lui . . . S'a bu-

curat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu”.

Această povestire ne prezintă o familie complet unită în hotărârea de a servi lui Dumnezeu. Trebuie să fie o vieță frumoasă într'o astfel de familie, în care nimic nu desparte pe membrii în ce privește experiența religioasă. Toți sunt însuflețiți de același ideal, toți țințesc spre același scop. Iubirea creștină predomină într'un astfel de mediu și se respiră acolo o atmosferă de încredere și de înțelegere mutuală.

Nu este posibil să fie peste tot așa. Insuși Hristos a prezis că, din cauza Evangheliei, membrii familiei vor fi despărțiți. Lucrul acesta îl constatăm deseori, și într'adevăr așa este în majoritatea cazurilor. Se întâmplă rareori, ca o persoană primind solia adevărului, toți ceilalți membri ai familiei să facă același lucru. Nu putem să împiedecăm lucrul acesta și nu trebuie să ne mire faptul acesta.

Dar ce se întâmplă în multe cazuri, din nefericire, este că, într'un cămin adventist, copiii născuți în credință, se abat pe măsură ce cresc și ajung vârsta judecării. Noi suntem ferm convinși că lucrul acesta se poate evita.

Astăzi sunt mulți copii adventiști, cari se pierd în lume. Au fost crescuți într'un cămin adventist, dar se pare că au rămas nesensibili față de acțiunea Evangheliei. Au rămas neconvertiți. Au fost subjugăți lumii și atracțiilor ei. Trebuie să ne întrebăm în mod serios de ce stau lucrurile astfel.

Poate aruncăm vina în sarcina copiilor înșiși, pretinzând că ne-am făcut pe deplin datoria noastră față de ei. Se poate. Cei mai mulți părinți au poate copii destrăbălați. Samuel a fost un profet al Atotputernicului. Ne este dat ca un exemplu de credincioșie față de Domnul Său, și totuși, fiii săi nu l-au imitat, „n'au călcat pe urmele lui”. 1

Samuel 8, 3. Trebuie să recunoaștem că ar putea să fie altfel, dacă noi, în calitate de părinți ne-am fi făcut pe deplin datoria noastră. Este cert că, în multe cazuri unde acești copii se predau căii pierzării, părinții sunt cei vinovați. Părinții înșiși ar trebui să afle motivele indiferenței copiilor lor. În ce privește problema aceasta, îndemnul următor se adresează părinților: „Cercetați-vă pe voi înșivă”.

Este înspăimântător să aflim gradul indiferenței și nepăsării a unor părinți adventiști în tot ce privește mântuirea copiilor lor. Primești impresia că lor le este complet egal dacă copiii lor se pierd sau nu. Gândindu-se numai la binele lor, ei țin în așa chip la liniștea lor încât se simt fericiți numai după ce s-au debarasat de cei pe cari i-au născut. Ce trezire teribilă va fi într-o zi experiența lor din acest somn nimicitor, da, în adevăr nimicitor, atât pentru ei cât și pentru copiii lor. Căci cum te poți aștepta să fii mântuit dacă te-ai desinteresat complet de binele și mântuirea celor a căror răspundere o porți?

Vai, dar mulți părinți sunt în mijlocul nostru, cari sunt îngrijorați întrebându-se unde sunt copiii lor. Aceștia, cari pleacă când vor, vizitează pe prietenii lor când vor, se întorc acasă când cred ei de cuviință și nu primesc niciodată o avertizare. Din copilărie le-a fost îngăduit să trăiască într'un mod independent, cu totul în felul lor, fără să se preocupe de consecințe. Când prea târziu se observă că n'au interes pentru lucrurile lui Dumnezeu, ne mirăm și suntem surprinși. În realitate nu trebuie să ne mirăm, deoarece n'avem înaintea noastră decât urmarea logică a atitudinii noastre.

Avem nevoie de o deșteptare profundă pe acest tărâm. Neglijența față de mântuirea copiilor noștri este cu totul vrednică de pedeapsă.

„A neglija religia în familie, a neglija de a instrui pe copii, este

cel mai odios lucru în fața lui Dumnezeu. Dacă unul din copiii voștri s'ar afla în mijlocul unui rău, luptându-se contra curentului și fiind expus morții, o, cât de mare ar fi neliniștea și cât de repezi mișcările voastre! Ce eforturi! Ce rugăciuni! Ce grijă mare pentru a salva o vieață omenească! Dar copiii voștri sunt acum fără Hristos, sufletul lor nu este salvat. Ei sunt poate chiar oameni răi și necinstiți: o ocară pentru numele de adventist. Se pierd în lume fără nădejde și fără Dumnezeu. Și voi dormiți în indiferență și nepăsare!” — „Mărturii” Vol. II. pp. 443, 444.

Iubiți frați și iubite surori, a sosit momentul a ne umili înaintea lui Dumnezeu și a ne scutura de această indiferență și nepăsare. Domnul dorește să „întoarcă inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor” (Mal. 4, 6), „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Vers. 5). Trebuie să avem acea voință de a ne apleca în iubire spre copiii noștri, pentru a-i atrage mai aproape de noi, și mai ales mai aproape de Dumnezeu.

Din copilăria cea mai fragedă copiii trebuie îndrumați să urmeze calea mântuirii lor. Atunci sunt cei mai impresionabili și învățăturile primite la această etate vor exercita o profundă influență asupra vieții lor întregi. „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea”. Prov. 22, 6.

„Trebuie să se înceapă cu învățătura religioasă a copiilor chiar din tinerețea lor cea mai fragedă. Această învățătură nu trebuie dată într'un glas de condamnare, ci trebuie îmbrăcată într'o formă plăcută, și iubitor. Mamele trebuie să vegheze neîncetat de teama ca ispita să nu se prezinte copiilor lor sub o astfel de formă, care să-i facă incapabili a o discerne. Părinții trebuie să apere de cu vreme copiii lor prin învățături înțelepte și plăcu-

te. În calitatea lor de amicii cei mai buni ai acestor persoane tinere, ei trebuie să le ajute să biruiască; căci pentru ei, biruința este totul. Trebuie să aprecieze pe scumpii lor copii, cari se luptă să câștige biruința, ca membrii cei mai tineri ai familiei Domnului, și să se intereseze mai de aproape de ei pentru a le ajuta să urmeze calea cea dreaptă pe drumul regal al ascultării. Trebuie să-i învețe zi după zi că sunt copiii lui Dumnezeu și trebuie să-L asculte. Invățați-i că ascultarea față de Dumnezeu aduce ascultare de părinți. Aceasta să fie o datorie în fiecare zi și în fiecare ceas. Părinți, vegheați; veghiați și rugați-vă și făceți-vă tovarăși ai copiilor voștri”. — „Mărturii”, Vol. II, p. 347.

„Nu vorbiți copiilor despre timpurile acelea îndepărtate când vor fi destui de mari să se căiască și să crează adevărul. Dacă sunt instruiți în mod cuviincios, copiii cei mai mici vor fi în stare să înțeleagă starea lor păcătoasă, și în sfârșit și calea mântuirii prin Isus Hristos”. — „Mărturii pentru școala de Sabat”, ed. franceză, p. 119.

Cultul familiei de dimineață și seară va face parte din acest program, care are ca scop principal îndreptarea copiilor spre Isus. O oarecare disciplină este necesară pentru a face pe copii să participe regulat la acest cult, dar cu iubire și statornicie părinții vor avea succes. Autoritatea lor va domina într'o atmosferă de încredere mutuală și copiii vor găsi plăcere să asculte.

Cultul familiei, desfășurat cu respect, face pe copii să înțeleagă cum să se poarte în casa Domnului.

„Părinți, ridicați în fața copiilor voștri idealul creștinismului viu; ajutați-le să găsească pe Isus în țesutul experiențelor lor; învățați-i să aibă un deosebit respect pentru casa lui Dumnezeu; făceți-i să înțeleagă că apropiindu-se de ușa acestui locaș, trebuie să aibă numai gânduri curate, sub-

Isus binecuvintează pe copiii

jugând voința lor proprie. Aceste gânduri pot fi de felul următor: Dumnezeu este aci; acest loc este casa Sa. Trebuie să nutresc numai gânduri curate și cauze sfinte. Orgoliul, invidia, gelozia, intențiile rele, ura sau viclenia inimii mele trebuie să dispară în acest loc, fiindcă intru în prezența Dumnezeului sfânt. Aci se întâlnește Dumnezeu cu poporul Său; este locul unde îl binecuvintează. Acel Înalt, al Cărui locaș este veșnic și al Cărui nume este sfânt, Acela care locuiește în locuri prea înalte și Care în sfințenia Sa privește spre mine. El cercetează inima mea, discerne gândurile cele mai secrete și vede toate acțiunile mele". — „Mărturii", Vol. II. p. 335. ed. franc.

„O altă frumusețe a caracterului, care ar trebui să o cultivăm cu multă grijă, este respectul. Respectul față de Dumnezeu este inspirat de un simțământ al măririi Lui infinite și de cunoștința că El este de față. De acest simțământ față de Cel Nevăzut ar trebui să fie impresionată inima fiecărui copil. Copilul ar trebui să fie învățat a privi ora și locul de rugăciune, cum și serviciile divine publice ca fiind sfinte, fiindcă Dumnezeu este de față. Și în timp ce respectul este manifestat în atitudine și purtare, simțământul care-l inspiră se întărește". — „Educație", p. 233.

Dea Domnul să putem înțelege pe deplin marele privilegiu pe care-l avem de a face din căminurile noastre centre puternice de influență unde copiii noștri și tineretul nostru să învețe să iubească pe Dumnezeu apucând calea mântuirii prin Isus Hristos, pentru ca apoi, cum fusese cazul cu temnicerul din Filipi, să se poate spune despre un număr cât se poate de mare a căminurilor noastre: toți cari fac parte din aceste familii se bucură că cred în Dumnezeu.

Prin sacrificiile noastre să ajutăm pe copiii Comunităților noastre a urma cursurile Liceului Industrial dela Brașov. Câți elevi am ajutat până acum?

Incurajări pentru părinți

„O mamă și copilul ei plecă de acasă pentru a găsi pe Isus. Pe drum a spus unei vecine unde merge, și vecina a dorit ca și copiii ei să fie binecuvântați de Isus. În felul acesta au venit câteva mame și copiii lor. Câțiva copii trecuse de vârsta cea fragedă, fiind mai măricei, ba unii ajunși chiar la vârsta de tineri. Când mamele au spus dorința lor, Isus a ascultat cu simpatie cererea timidă și înlăcrimată. Dar El așteptă să vadă cum le vor trata ucenicii. Când i-a văzut că îndepărtează pe mame, cu credința că îi fac Lui o favoare, El le-a arătat greșeala, zicând: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerului este a celor ca ei". El a luat pe copii în brațe, a pus mâinile asupra lor, și le-a dat binecuvântarea pentru care venise.

„Mamele au fost mângâiate. Ele s'au întors acasă întărite și binecuvântate de cuvintele lui Hristos. Au fost încurajate să ducă răspunderile lor cu o nouă voie bună și să lucreze cu nădejde pentru copiii lor. Mamele de astăzi trebuie să primească cuvintele Lui, cu aceeași credință. Hristos este tot așa de bine un Mântuitor personal, ca și pe vremea când a trăit ca om în mijlocul oamenilor. El este tot așa de bine ajutorul mamelor de astăzi, ca și pe vremea când a strâns pe cei mici în brațele Sale pe când era în Iudeea. Copilașii scumpi inimii noastre sunt tot așa de bine răscumparați prin sângele Său, ca și copiii de pe timpuri.

„Isus cunoaște povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă care s'a luptat cu sărăcia și lipsurile, simte cu fiecare mamă în grelele ei lucrări. Acela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea inimii unei femei Canaanite, va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu, și care în

agonia Sa pe cruce, Și-a amintit de propria Sa mamă, este mișcat astăzi de durerea mamei. În orice suferință și orice nevoie, El va da ajutor și mângâiere.

„Să vină dar mamele cu greutatele lor la Isus. Ele vor afla har îndestulător ca să le ajute în creșterea copiilor lor. Porțile sunt deschise pentru oricare mamă, care vrea să depună poverile ei la picioarele Mântuitorului. Acela care a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți", invită fără încetare pe mame să aducă pe copilașii lor să fie binecuvântați de El. Până și pruncușorul din brațele mamei lui, poate să locuiască sub umbrirea Celui Atotputernic, prin credința mamei care se roagă. Ioan Botezătorul, chiar dela naștere era plin de Duhul Sfânt. Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, și noi putem aștepta Spiritul divin să modeleze pe copilașii noștri chiar din primele clipe.

În copiii aduși la El, Isus vedea bărbați și femei ce urmau să fie moștenitori ai harului Său și supuși ai împărăției Sale, dintre cari unii urma să devină martori pentru numele Său. El știa că acești copii urma să-L asculte și să-L primească drept Mântuitor al lor, mult mai repede decât persoanele adulte, dintre cari mulți erau înțelepți în felul lumii și cu inima impietrită. În învățăturile Sale, El S'a coborât până la nivelul lor. El, Domnul cerului, nu a socotit ca fără preț să răspundă la întrebările lor și să simplifice importanțele Sale lecțiuni pentru a fi înțelese de mintea lor de copii. El a pus în inima lor semnele adevărului, cari urmau să răsară peste mulți ani și să aducă fructe pentru viața veșnică.

„Mai este încă adevărat că cei mai simțitori la învățăturile Evangheliei sunt copiii; inima lor este deschisă față de influențele divine și e în stare a păstra învățăturile primite. Și copiii cei mici pot să fie creștini și să aibă o experiență potrivită cu vârsta

lor. Ei au nevoie a fi educați în lucrurile spirituale, și părinții ar trebui să le dea orice sprijin, pentru ca să-și poată forma caracterul după felul caracterului lui Hristos.

„Părinții ar trebui să privească pe copiii lor ca cei mai tineri membri ai familiei Domnului, cari sunt încredințați lor spre a-i pregăti pentru cer. Învățăturile pe cari noi înșine le primim dela Hristos trebuie să le dăm copiilor noștri, așa cum pot prinde mințile lor tinere, puțin câte puțin, desvăluindu-le frumusețea principiilor cerului. În felul acesta căminul creștin devine o școală, în care părinții au rolul de suplinitori, în timp ce Hristos este învățătorul principal.

„Lucrând la convertirea copiilor noștri, noi nu trebuie să ne

așteptăm la emoțiuni violente ca fiind dovadă de căpetenie pentru convingerea de păcat. Nici nu este nevoie de a cunoaște timpul exact al convertirii lor. Noi trebuie să-i învățăm să aducă păcatele lor la Isus, să ceară iertare, să creadă că El îi iartă și îi primește cum a primit și pe copiii de pe vremea când a fost personal pe pământ.

„Atunci când mama învață pe copiii ei s'o asculte pentru că ei o iubesc, îi învață prima lecțiune din viața de creștin. Iubirea mamei reprezintă față de copil iubirea lui Hristos, și cei mici cari se încred în mama lor și ascultă de ea, învață să asculte de Mântuitorul, și să se încreadă în El”.

— E. G. White, „Hristos, Lumina lumii”, p. 435—438.

Impotriva influențelor rele

O lucrare importantă, asupra căreia părinții ar trebui să vegheze în mod deosebit, este aceea a influenței pentru copiii de școală. N'avem încă destule școli proprii și astfel copiii noștri trebuie să frecventeze școlile din afară. Ei primesc acolo în general o bună învățătură, dar sunt câteodată și lucruri cari sunt departe de a le face bine. Sunt unele subiecte, cari le sunt prezentate astfel încât tind spre săparea încrederii lor în cuvântul biblic. Și în sfârșit se mai adaugă și faptul că mulți frecventează școala în ziua Sabatului lipsindu-se astfel de influența adunărilor de Comunitate și mai ales a școlii de Sabat.

Nu trebuie să se neglijeze niciodată a se lupta împotriva acestor influențe rele, cari se exercită asupra copiilor noștri. Studiul zilnic al lecțiunii școlii de Sabat este un mijloc eficace, care stă la dispoziția părinților, pentru a zădărnici efectele rele. Și dacă copiilor nu le va fi posibil să asiste la programul școlii de Sabat, atunci părinții trebuie să găsească timp acasă, în ziua cea sfântă, pentru

a face școală cu ei. O încredere absolută trebuie să existe între părinți și copii, pentru ca aceștia din urmă să nu ascundă nimic din ceea ce li se întâmplă, fie că este vorba de prietenii pe cari le întrețin, învățăturile pe cari le primesc, etc. În felul acesta viața copilului este ca o carte deschisă pentru părinți, îngăduindu-le să lucreze potrivit situației.

Dacă copiii noștri frecventează școala primară sau secundară în ziua Sabatului, cu siguranță că o consideră ca și toate celelalte zile lucrătoare, dacă nu se înfăptuiește eforturi stăruitoare în cămin pentru a-i face să înțeleagă însemnătatea Sabatului. Astăzi ne stau la dispoziție posibilități de a da educație copiilor în chiar școlile noastre secundare. Să trimitem acolo pe copiii noștri, unde vor putea păstra păzirea zilei de odihnă arătată în Biblie. Nu trebuie să uităm că mântuirea copiilor noștri va depinde într'o mare măsură de aceasta, și să fim gata să facem sacrificii și să suferim dacă trebuie, pentru ca și ei să se poată bucura împreună cu noi de ascultarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu.

Cultul familiei

„Dacă a fost un timp când fiecare casă trebuia să fie o casă de rugăciune, timpul acela este acum. Necredința și îndoiala domnesc. Nelegiuirea abundă. Stricăciunea curge prin curenții de seamă ai sufletului și revolta împotriva lui Dumnezeu explodează în viață. Robite de păcat, puterile morale sunt tirania lui Satana. Sufletul ajunge jucăria ispitelor lui; și dacă nu se întinde un braț puternic pentru a-l salva, omul merge acolo unde îl duce arhivrajmașul.

„Cu toate acestea, în vremea aceasta de grozavă primejdie, unii cari pretind că sunt creștini nu țin serviciul divin în familie. Ei nu onorează pe Dumnezeu în căminul lor; nu învață pe copii să-L iubească și să se teamă de El. Unii s'au depărtat atât de mult de Dumnezeu încât se simt osândiți când se apropie de El. Ei nu pot veni cu îndrăzneală la tronul harului, înălțând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială. Ebr. 4, 16; 1 Tim. 2, 8. N'au o legătură vie cu Dumnezeu. Ei au o înfățișare a temerii de Dumnezeu, dar fără de putere. Ideea că rugăciunea nu este cu totul trebuincioasă este una din născocirile cele mai cu succes ale diavolului pentru a nimici suflete. Rugăciunea este legătura cu Dumnezeu, Fântâna înțelepciunii, Izvorul puterii, al păcii și al fericirii. Pavel îndeamnă pe credincioși să se roage fără încetare, în toate cu rugămintele și cu cereri, cu mulțumiri făcând cunoscut lui Dumnezeu cererile lor. Rugați-vă unul pentru altul, zice Iacob. Rugăciunile lucrătoare ale omului drept pot face mult. Ebr. 5, 7; 1 Tes. 5, 17; Iacov 5, 16.

„Prin rugăciune sinceră și călduroasă părinții trebuie să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor. Ei trebuie să se roage având credință deplină că Dumnezeu va rămâne cu ei și că îngeri sfinți îi vor apăra pe ei și pe copiii lor de puterea cea crudă a lui Satana.

„In fiecare familie trebuie să fie un timp hotărît pentru serviciul divin de dimineață și seară. Cât de bine stă ca părinții să-și adune copiii în jurul lor înainte de a lua masa dimineața, pentru a mulțumi Tatălui ceresc pentru protecția Sa în timpul nopții și pentru a-I cere ajutorul, îndrumarea și privegherea în cursul zilei! Cât de potrivit, de asemenea este, ca atunci când vine seara, părinții și copiii să se adune încă odată înaintea Lui, și să-I mulțumească pentru binecuvântările zilei trecute!

„Tatăl, și în lipsa lui mama, să conducă serviciul divin, alegând un loc din Biblie interesant și ușor de priceput. Serviciul trebuie să fie scurt. Dacă se citește un capitol lung și se face și o rugăciune lungă, serviciul ajunge să fie obositor, și când se termină parcă ai scăpat de o povară. Dumnezeu este desonorat atunci când ora de cult ajunge uscată și neatrăgătoare, când e atât de obositoare și atât de neinteresantă încât copiii se tem de ea.

„Taților și mamelor, faceți ora de rugăciune cât mai interesantă. Nu e motiv ca ora aceasta să nu fie cea mai plăcută și mai atrăgătoare din tot cursul zilei. Puțină meditare în vederea pregătirii pentru ea, vă va face în stare să o faceți plină de interes și de folos. Din când în când mai variați serviciul. Se pot pune întrebări cu privire la pasagiul citit și se pot spune și câteva cuvinte potrivite, la timp. Se poate cânta o cântare de laudă. Rugăciunea făcută trebuie să fie scurtă și la punct. Acela care face rugăciunea să laude pe Dumnezeu în cuvinte simple și călduroase, pentru bunătatea Lui și să I se ceară ajutor. Dacă împrejurările îngăduie, să citească și să se roage și copiii.

„Singură veșnicia va descoperi partea cea bună care a însoțit aceste momente de rugăciune.

„Vieța lui Abraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o vieță de rugăciune. Ori unde își înfigea cortul, zidea alături și un altar pe care se aducea jertfa de diminea-

ță și de seară. Când își strângea cortul, altarul rămânea. Iar Canaanii nomazi când ajungeau la altar, știau cine fusese acolo. După ce își așezau și ei cortul, dregau altarul și se închinau viului Dumnezeu.

„Tot astfel familia creștinilor ar trebui să fie o lumină în lume. Dela ei să se înalțe în fiecare dimineață și în fiecare seară rugăciuni la Dumnezeu ca un miros bine plăcut. Și ca roua dimineții, milosteniile și binecuvântările Lui se vor revărsa asupra celor cari cer.

„Taților și mamelor, adunați pe copii în jurul vostru în fiecare dimineață și în fiecare seară, și în rugăciune umilă înălțați inima către Dumnezeu cerând ajutor. Cei iubiți ai voștri sunt expuși ispitei; zilnic turburările amenință cărarea celor tineri și a celor bătrâni. Aceia cari vor să ducă o vieță plină de răbdare, iubire și voie bună, trebuie să se roage. Numai

primind neîncetat ajutor dela Dumnezeu, putem câștiga biruința asupra eului.

„Consacrați-vă în fiecare dimineață pe voi și pe copiii voștri lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceți socoteli cu luni și cu ani; acestea nu sunt ale voastre. Vouă vi se dă numai o zi scurtă. Ca și cum aceasta ar fi ziua cea din urmă a voastră, lucrați pentru Domnul în timpul orelor ei. Puneți toate planurile voastre înaintea lui Dumnezeu pentru ca să fie împlinite sau părăsite, așa cum vă va arăta conducerea Lui. Primești planurile Lui în locul planurilor voastre chiar dacă primirea lor ar însemna părăsirea unor proiecte dragi inimii voastre. În felul acesta viața va fi tot mai mult modelată după modelul divin și pacea lui Dumnezeu care întrece orice știință vă va păstra inima și mintea prin Isus Hristos'. Filip. 4, 7". — „Mărturii pentru Comunitate", Vol. II. p. 80—82.

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 1 Februarie, 1941

Subiect: Vizitarea celor bolnavi și inchiși.

Text misionar: Iov 29, 15. 16.

De ce se obișnuiește a întovărăși vizitele prin spitale cu cele la închisori, este greu de explicat. Dar se recunoaște că astfel de vizite ating vieți omenești, cari sunt excluse dela activitatea obișnuită, și de aceea ele se deosebesc de celelalte vizite misionare din casă în casă.

Spitalele și închisorile din întreaga țară prezintă un câmp vast de ocazii pentru o adevărată lucrare creștinească. Poate majoritatea Adventiștilor de Ziua Șaptea nu știu sau știu prea puțin, ce se petrece după ușile acestor instituții, întrucât viața lor a fost ferită de boli grele și n'au săvârșit fapte de pe urma cărora să tragă consecințe. Dar cu toate acestea există o lume întristată, care are nevoie de lumina pe care creștinii o pot imprăștia, și este o datorie a activității noastre misionare de a ne ruga lui Dumnezeu să ne înzestreze cu multă înțelepciune și putere pentru a-L mărturisi celor întristați și chinuți.

Ca îndemn la această lucrare, să se citească pasagiul din Iov 29, 15. 16. Intr'adevăr este o lucrare binecuvântată de a vizita pe cei bolnavi și pe cei din închisori, dar nu trebuie uitat că și această lucrare trebuie făcută sub o conducere bine chibzuită și că este nevoie de înțelepciune dumnezeiască. Incurajări minunate găsim în cuvintele Mântuitorului: „Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți: am fost în temniță, și ați venit pe la Mine". Și știm că tot ce facem copiilor Săi pe acest pământ, Lui îi facem.

Spuneți experiențe în legătură cu „Servieta Misionară".

Strângerea rapoartelor misionare.

Sâmbătă 8 Februarie 1941

Subiect: Vizitarea celor bolnavi.

Text misionar: „Am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți". Matei 25, 36.

Dacă există o ramură a lucrării misionare, care aduce mult bine semenilor noștri, atunci aceasta este vizitarea bolnavilor. Nu trebuie să mergem căutând din greu aceste cazuri, pentru că le găsim ori unde. Atât cei bogați cât și cei săraci sunt victime ale boalei care zace asupra omenirii

încă din timpuri de neascultare a strămoșilor noștri, și care în ultimii ani a luat atâtea forme ciudate. „Lumea este un lazaret umplut cu victime de boli fizice și spirituale. Toate popoarele pier din cauza lipsei de cunoștință a adevărului, care a fost incredințat nouă. Membrii bisericii trebuie să se trezească... Ori unde vă aflați, puteți începe numaidecât. Ocazii poate găsi fiecare”. — „Mărturii”, Vol.VII, p. 62.

Se găsește în fiecare casă a membrilor noștri „Servieta Misionară”?

Strângerea rapoartelor misionare.

Sâmbătă 15 Februarie, 1941

Subiect: Experiințe de câștigare de suflete.

Text misionar: Fapte 13, 47.

„O comunitate lucrătoare este o comunitate în creștere. Membrii găsesc un stimulent și un tonic în a ajuta altora. Am cetit despre un om care călătorind într-o zi de iarnă viscoloasă, amorți de frig, care făcu să înghețe cu totul. Era aproape înghețat și gata să termine lupta pentru viață, când auzi gemetul unui tovarăș de călătorie, care de asemenea era istovit de frig. Simpatia se născu în el și-l determină să-i ajute. Frecă mădularele reci ca gheața a celui nenorocit și cu un efort considerabil reuși să-l pună în picioare. Dar acesta neputând sta, celălalt îl luă în brațele sale compătimitoare ducându-l prin viscolul acela grozav prin care credea că nu va mai putea trece nici singur. Aducând pe tovarășul lui de călătorie într-un loc sigur, își dădu seama că salvând pe vecinul său s'a salvat pe sine însuși. Eforturile sale strașnice depuse pentru a salva pe celălalt, au încălzit sângele care aproape îngheța în vinele sale, trimitând astfel căldură în toate extremitățile corpului. Invățătura, că ajutând altora noi înșine suntem ajutați, trebuie prezentată continuu de credincioși, prin vorbe și exemple, pentru a dobândi în experiența lor creștină rezultate bune.... Membrii Comunității să-și facă partea lor în mod credincios în timpul săptămânii și în ziua Sabatului să povestească experiențele lor. Adunarea va fi atunci ca o mâncare la vremea potrivită, aducând celor prezenți viață nouă și putere proaspătă.... Cu bucurie vor mărturisi prețioasele lor experiențe câștigate în lucrarea pentru alții”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 198. 199.

Este continuu plină „Servieta Misionară”?

Strângerea rapoartelor misionare.

Sâmbătă 22 Februarie, 1941

Subiect: Terminând lucrarea de binefacere în timpul iernii.

Text misionar: Gal. 6, 9.

„Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui”, zicea înțeleptul din vechime (Ecles. 7, 8). Aceasta de sigur este adevărat și în ce privește campania de binefacere din iarna aceasta. Lucrarea spirituală este asemenea lucrării pământului, pământul trebuie pregătit și sămânța aruncată înainte de a se secera. La începutul anului fermierul trebuie să lucreze din greu pământul, dar se uită mereu spre toamnă. Are o țintă și în vederea acestei ținte depune toate eforturile. De vreme și târziu muncește câmpul său; și apoi se apropie toamna când poate vedea roadele muncii sale. Tot astfel stau lucrurile cu lucrarea noastră de binefacere.

Este o tendință de a lăsa lucrurile mai ușor în ultima parte a iernii. Dar temeinicia bună adusă lucrării în prima parte a iernii, trebuie să constituie un interes continuu.

Vedeți ca familiile sau persoanele sărace să fie revizitate și să primească mai departe cele necesare. În fiecare Comunitate sunt oameni mai bine situați cari sunt bucuroși să concluzeze pentru ajutorarea celor săraci și suferinzi. Poate aveți în Comunitate persoane, cari s'au luptat în mod curajos pentru a se ține deasupra apei, dar au fost trecuți cu vederea și s'ar bucura foarte mult dacă le-ați face o vizită ajutându-i cu ce au nevoie. Poate duc lipsă de combustibil, de așternut, de încălziminte sau chiar de mângâiere în suferințele lor fizice.

Așa dar, iubiți frați și surori, fie că sunteți membri ai cercului Tabita sau a altei ramuri de binefacere, depuneți toate eforturile voastre pentru a duce această lucrare de binefacere la bun sfârșit, căci astfel se vor bucura de binecuvântările Domnului nu numai cei ajutați, dar și voi înșivă și Comunitatea din care faceți parte, iar cerul se bucură că ați schimbat întunerecul în lumină și tristețea în bucurie. La aceasta să ne ajute Bunul Dumnezeu.

Toți câți ne vizitează găsesc câte ceva în „Servieta Misionară”?

Strângerea rapoartelor misionare.

(Urmare dela pag. 6).

na începe să-și înfigă colții în trupurile degerate, foamea sfâșie pânțele celor flămânzi, desna-dejdea zăpăcește mintea mameilor cari nu știu cum să-și îngrijească odraslele. Fie ca strigătul lor să nu se întoarcă ca un blestem asupra noastră, ci ca o binecuvântare pentru că le-am ajutat. Tatăl din cer a lăsat să vină greutățile cari au venit peste noi tocmai pentru a ne da prilej să arătăm iubirea. Să facem lucrul acesta, căci Dumnezeu îl așteaptă dela noi.

D. Florea

(Urmare dela pag. 7).

Înainte ca să-i mănânce rugina, sau focul, sau să-i apuce furii.

Facem apel de asemenea ca fondul de educație să fie stimulat în fiecare Comunitate și în fiecare Conferință, ridicându-l la 2 lei săptămânal, un leu de doi lei, cum am zis și în articolul trecut.

Toate sumele pentru ateliere rămâne să fie trimise pe adresa: **Comunitatea Școlară a Adventiștilor de Ziua Șaptea, Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116, București IV.**

Înainte, iubiți frați, părinți și prieteni ai educației și tineretului, înainte, ținând pas cu desfășurarea evenimentelor! Domnul să fie cu noi toți. Amin.

Victor Diaconescu

(Urmare dela pag. 9).

totodată cuvintele: „Iartă-mă!”

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de omul în duhul cărui nu este viclenie”. Mat. 5, 8; Psalm. 32, 2.

David M. Făurescu

Cercul Tabita

Lucrarea de binefacere și lucrarea de evanghelizare

Lucrarea de binefacere primește același loc cu aceea de predicare a Evangheliei. Hristos a învățat pe ucenicii Săi, atât în teorie cât și prin practică, arătându-le că nevoile fizice ale omenirii procură canalul prin care se poate ajunge la suflet și împarte bogățiile mari și veșnice ale împărăției lui Dumnezeu. Zi după zi „El mergea să facă bine”. În timp ce Isus a fost cel mai mare orator (predicator) cunoscut în această lume, în același timp El a întrebuintat mai multă vreme în lucrarea Sa pentru nevoile fizice ale omenirii, decât pentru predicare. În felul acesta a interpretat Scriptura față de oameni, și ar trebui ca totdeauna să ne dăm bine seama că însărcinarea biblică „mergeți în toată lumea, și predicați Evanghelia la toată creatura”, reclamă o interpretare a Scripturii în termeni de serviciu practic, care vine prin priceperea celor ce înțeleg mai degrabă prin fapte decât prin cuvinte.

„Însărcinarea biblică este marele caracter misionar al împărăției lui Isus”, și către biserica din acest timp din urmă au fost date instrucțiuni speciale cu privire la importanța de urmărire întocmai a metodei de servire a lui Hristos, așa cum ne este arătat în cuvintele cari urmează:

„Metoda lui Hristos de a prezenta adevărul nu poate fi îmbunătățită. Mântuitorul a dat ucenicilor Săi lecțiuni practice, învățându-i cum să lucreze în așa fel încât să facă sufletele fericite în adevăr. El simpatiza cu cei îndurerăți, obosiți și împovărați, cum și cei apăsăți. El hrănea pe cei flămânzi și da de băut celor setoși. Continuă El se ducea să facă bine. Prin binele pe care-l îndeplinea El, prin cuvintele Sale dragăstoase cum și prin faptele Sale generoase, a interpretat I-

sus Scriptura față de oameni”. — „Sfaturi pentru Sănătate”, p. 498.

O astfel de interpretare a Scripturii nu se mărginește la naționalitate, clasă, culoare sau rasă. Atâta vreme cât timpul acesta de încercare mai întârzie încă, iar datoria biblică se mai află încă asupra bisericii, atâta vreme este necesar ca interpretarea Scripturii să fie însoțită de felul acesta de predicare.

În ducerea acestei misiuni scripturistice, „ucenicii aveau să lucreze în mod serios pentru suflete, dând tuturor invitația harului. Ei nu aveau să aștepte ca poporul să vină la dâșii; ei trebuiau să meargă în lume și să împartă poporului solia”. — „Faptele Apostolilor”, p. 28 „A căuta și a salva” este îndoita răspundere a ambasadorilor cerești. „Mergeți repede pe străzile și ulicioarele orașului, și aduceți aici pe cei săraci și pe cei schilozi, pe schiopi și pe orbi”. Nu mai este nevoie de niciun fel de specificare a vreunei autorizații pentru lucrarea de binefacere. Biserica nu poate să stea numai cu ușile deschise; trebuie să aibă loc o căutare și o introducere a celor de pe străzi și ulicioare, de pe drumuri și dela garduri.

Un scriitor s'a exprimat foarte bine cu privire la biserică și la poziția ei față de nevoile lumii prin cuvintele următoare:

„Unii oameni gândesc despre biserică, ca despre un loc de afixare a celor cari sunt mai buni decât vecinii lor. Eu nu văd lucrurile astfel. În apropierea casei mele este un șir întreg de atelier pentru repararea automobilelor. Acestea îmi vorbesc mie în diferite parabole. Aceste mașini sunt trimise aci într'o așa stare, unele au spărturi în carborator, altele sunt stricate cu totul. Multe din ele au fost rău întrebuintate, neglijate în vreun fel sau în altul

Ignoranța, neglijența și voința rea, pe lângă serviciul dur, formează sau produc pagubă atât omului cât și mașinei.

„Biserica Domnului Isus Hristos este un mare atelier de reparații. Răscumpărătorul vine să refacă rupturile cauzate spiritului și inimii. Necazurile și greutățile, păcatul și suferința, acestea trimet pe om la locul de adunare al rămășițelor sau la atelierul de reparații. Oamenii vin la El și sunt refăcuți. Ei au fost cândva formați, iar acum sunt refăcuți; cândva născuți, acum renăscuți. De aceea a venit Marele Maestru Mecanic în lume”.

Da, biserica este o haltă de servicii creștine. Totdeauna ea trebuie să fie gata a răspunde chemării de ajutor pentru cei naufragiați de-a lungul drumului acestei vieți, iar printr'un agent de serviciu să facă cunoscut sufleteilor nevoiașe pe Acela care Singurul este în stare să ierte orice nelegiuire, care vindecă orice boală, Care dă adevărata și cereasca odihnă și Care eliberează de legăturile păcatului.

Deci Cercurile noastre Tabita au o dublă misiune: să ajute celor săraci și nevoiași în lipsurile și suferințele lor fizice, dar în același timp și să îndrepte privirea spre Isus.

Sfârșit de cale

Sora **Elisabeta Nedelcu** în etate de 78 ani, membră a Comunității Murgăș, Jud. Dolj, a adormit în Domnul.

Fratele **Constantin Edu**, în etate de 45 ani, presbiterul Comunității Sinești, Jud. Vâlcea, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 16 Octombrie 1940.

Copilul **Mihail**, fiul fratelui Mircea Alexe membru al Comunității Curtișoara, jud. Olt, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 17 Decembrie, 1940.